

Нема жена, нема посла... морамо даље

Азиланти привремено смештени у Сјеници говоре све најлепше о мештанима, и о Србима и Бошњацима као и ови о њима, али само они који се заљубе помишљају на останак у Србији

Сјеница – Муса Дијало из Малија је „заштитно лице“ хотела „Берлин“ у Сјеници, у коме су смештени азиланти из Сирије, Малија, Авганистана, Судана, Пакистана... Он је у овом центру од самог отварања, скоро годину дана. Нешто мање азилантског стажа у Сјеници има његов друг и сапатник Мухамед Башир из Судана. Затичемо их како у кафани овог хотела диване са Рингом Хамидовићем, овдашњим познатим певачем свевлашаники и мештаном Младеном Ракоњцем. Ту је и Дино Хамидовић који добро говори енглески и вољан је да припомogne ако разговор запне, ако неразумевања буде упркос српском, бошњачком, гестикулацији... А, теме су обичне, свакодневне.

– Дружимо се стално, не могу да замислим дан када ће њих двојица одавде отићи. Баш су ми драги људи, посебно Муса. То су тако вредни момци, поштени, васпитани, пелантни... Они су овде летос пластили, па ишли у Ниш да беру јабуке, сада уносе дрва, угаљ... Не бирају посао, од те зарале цркванице уштеле и да својима пошљу по двадесетак евра. Кад би ове девојке овдашње знале да су бољи од већине наших, некако бисмо их и оженили и запослили – каже, помало и у шали, Ринго Хамидовић.

А, Муса и Мухамед хвале и место и мештанине. Без обзира што су прошле године на Пеште-

Фото: М. Дугалић

ри осетили „сибирску“ зиму и први пут видели снег, имају само речи захвалности. Знају чак и да кажу „сви су добри, нема разлике између Срба и муслимана“.

– Али – додаје Муса – нема посла, нема жена. Да је град већи могли бисмо да нађемо девојке па да, као неки наши у другим местима, размисљамо о останку у Србији, због љубави. Овако, морамо даље, у неке земље западне Европе.

Наши „домаћи“ саговорници нам објашњавају и зашто људи из овог краја имају посебан однос према азилантима. Разлог је, тврде, што овде знају за те муке, јер ретке су овдашње породице из којих није отац, брат, и други близак рођак био

у неком од сличних центара у западној Европи, где се смештају људи без папира и без посла.

– Ево, недавно седим у оближњем кафићу са Сенадом Хркаливићем Сонијем. Прије нам један азилант из Судана. Мало се нашалисмо, а Сони запази да су младом Суданцу патике испепане. У трену је изуо своје, а тек што их је купио. Дао их је том азиланту па одмах, онако у чарапама, седе у кола и оде да купи нове – објашњава нам Рамбо Хамидовић.

Његов брат Фико Хамидовић је управник овог центра и од њега дознајемо да је тренутно у хотелу 87 азиланата, а било их је 180 у једном периоду. Они овде свакодневно добијају

три obroka, смештени су у комфорне собе, са телефоном, интернетом. Фико још напомиње да за протеклих скоро годину дана није било ниједног инцидента. Од наше државе, на име смештаја и хране, за сваког азиланта се добија дневно по 900 динара. А, знатан број њих одлази после десетак, петнаест дана. Брже од других они који имају паре.

Разговору се придружују и Мухамед Хамоч и

► **Мухамед Хамоч и Ибрахим Шавкин су четири месеца путовали из Сирије до Србије, а надају се да ће одавде до Шведске, Немачке или Холандије брже**

Ибрахим Шавкин из Сирије. Они су скоро пристигли, одморили су се и добили храну па за који дан планирају даље. Од њих дознајемо да су четири месеца путовали из Сирије до Србије, а надају се да ће одавде до Шведске, Немачке или Холандије брже. Успут су потрошили пет хиљада евра, а још толико су им, жале нам се, „одузели неки бандити са капуљачом на глави, на граници између Турске и Грчке“. Имали су, кажу, „проблема и са македонском полицијом“, па нам Ибрахим Шефкин показује и доказ, два сломена зуба.

– После смо ушли у Албанију, па преко планина у Црну Гору и онда овде у Србију. Добро је било у Црној Гори, а и овде у Србији. Не знам да вам одговорим где је боље. Слични су то људи – каже Мухамед Хамоч, који је већ, можда негде у некој од земаља ЕУ. **Мирољуб Дугалић**

